

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَمَنْ يُسَلِّمْ وَجْهَهُ إِلَى اللَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ
بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ وَإِلَى اللَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ.
وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
مَنْ أَحَبَّ لِقَاءَ اللَّهِ أَحَبَّ اللَّهُ لِقَاءَهُ، وَمَنْ كَرِهَ لِقَاءَ اللَّهِ
كَرِهَ اللَّهُ لِقَاءَهُ.

ALLAH İLE KUL ARASINDAKİ BAĞ

Muhterem Müslümanlar!

Okuduğum ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “Her kim iyilik yaparak kendini Allah’a teslim ederse şüphesiz en sağlam kulpa tutunmuştur. İşlerin sonu ancak Allah’a varır.”¹

Okuduğum hadis-i şerifte Resûl-i Ekrem (s.a.s) şöyle buyuruyor: “Kim, Allah’a kavuşmayı arzu ederse, Allah da o kimseye kavuşmayı arzu eder. Kim de Allah’a kavuşmaktan hoşlanmazsa, Allah da o kimseye kavuşmaktan hoşlanmaz.”²

Aziz Müminler!

Varlığımızın yegâne sebebi Allah Teâlâ’dır. O’nun “Ol!” emriyle, gökler ve yer arasındaki bütün varlıklar dünya hayatındaki yerini alır. Bizleri yoktan var eden; kudreti, ihsanı ve yardımı ile yaşatan; nimet verip sınanan O’dur.

Sabah uyandıığımız andan gece uykuya varana kadar, aldığımız her nefeste, attığımız her adımda, verdiğimiz her kararda Allah’a karşı sorumluluğumuz vardır. Peygamber Efendimiz (s.a.s) bir hadis-i şerifinde bu sorumluluğu şöyle anlatır: “Allah’ın, kulları üzerindeki hakkı, kulların sadece O’na ibadet etmeleri ve hiçbir şeyi O’na ortak koşmamalarıdır.” Bunu yaptıkları takdirde, “Allah’ın kuluna azap etmemesi ve onu cennetine koyması”³ Cenâb-ı Hakk’ın mümin kullarına vaadidir.

Değerli Müslümanlar!

Yüce Rabbimiz, samimiyetle kendisine iman eden kullarından razı olur. İmanında samimi olmak, gönülden ibadet etmeyi ve güzel ahlâka uygun yaşamayı beraberinde getirir. Mümin, Allah Teâlâ’ya olan muhabbetini, saygısını ve bağlılığını ibadetleri kadar, temiz ve nezih davranışlarıyla da gösterir.

Allah Teâlâ, mümin kullarının dua ve yakarışlarına icabet eder. Rızasına erişmek için çalışanları yalnız ve yardımsız bırakmaz. Kul her ne

zaman **مَتَىٰ نَصْرُ اللَّهِ** “Allah’ın yardımı ne zaman

gelecek?” diye niyazda bulunsa, Rabbimiz de **“الْآنَ نَصْرُ اللَّهِ قَرِيبٌ** “Bilesiniz ki Allah’ın yardımı yakındır.”⁴ müjdesiyle onu karşılar. Nitekim bir kutsi hadiste Sevgili Peygamberimiz, Cenâb-ı Hakkın şöyle buyurduğunu bize nakleder: “Ben, kulumun benim hakkımdaki zannı ne ise öyleyim. Beni andığında onunla beraberim. O beni kendi başına anarsa, ben de onu kendi başıma anarım. O beni bir topluluk içinde anarsa, ben de onu o topluluktan daha hayırlı bir topluluk içinde anarım. O bana bir karış yaklaşırsa, ben ona bir arşın yaklaşıyorum. O bana bir arşın yaklaşırsa, ben ona bir kulaç yaklaşıyorum. O bana yürüyerek gelirse, ben ona koşarak gelirim!”⁵

Kıymetli Müminler!

İnsanoğlu kimi zaman nankör ve bencil, kimi zaman da aceleci ve gafil davranabilir. Biz kuluz. Bazen Rabbimizin bizi her an gördüğünü, duyduğunu ve bizden salih ameller beklediğini unutabiliyoruz. Günaha düşüyor, bilerek ya da unutarak hata edebiliyoruz. Yolumuzu kara bulutlar kapladığında, ayağımız kaydıgında, gözümüze perde indiğinde pişman olacağımız işler yapabiliyoruz.

Ancak ne olursa olsun yegâne sığınağımız “merhametlilerin en merhametlisi” olan Yüce Allah’tır. O, affedicidir, affetmeyi sever. Merhamet ve mağfiret kapısını son nefesimizi verinceye kadar açık tutar. Kur’an-ı Kerim’de bize şöyle buyurur: “Ey kendilerinin aleyhine günahta haddi aşan kullarım! Allah’ın rahmetinden ümidinizi kesmeyin. Şüphesiz Allah bütün günahları affeder. Doğrusu O çok bağışlayıcı, çok merhametlidir.”⁶

Aziz Müslümanlar!

Kur’an bizi uyararak şöyle diyor: “Allah’ı unutan ve bu yüzden de Allah’ın da onlara kendilerini unuttuğu kimseler gibi olmayın.”⁷ Bu uyarıya kulak verelim. Rabbimizle aramızdaki kulluk bağıni özenle koruyup güçlendirelim. O’na hakkıyla ibadet edelim; yalnız O’ndan yardım dileyelim. Rabbimize gönülden dua edelim. İşlediğimiz tüm günahlarımıza tevbe edelim. Unutmayalım ki kim Rabbini unuttur ve Onunla arasındaki kulluk bağıni koparırsa, Allah Teâlâ da onu rahmetinden uzaklaştırır. Dünyada yüreğine korku salar, ahirette yüzüne bakmaz ve onu büyük bir azaba uğratar.

¹ Lokmân, 31/22.

² Buhârî, Rikâk, 41; Müslim, Zikir, 14.

³ Müslim, İmân, 48; İbn Hanbel, V, 239.

⁴ Bakara, 2/214.

⁵ Buhârî, Tevhîd, 15; Müslim, Zikir, 21.

⁶ Zümer, 39/53.

⁷ Haşr, 59/19.